

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 266

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 aprilie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 72 din 5 martie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6 alin. (4) și art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....	1-4		
Decizia nr. 77 din 14 martie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare.....	4-6		
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
350. — Hotărâre privind atribuirea unui imobil cu destinația de sediu pentru „Casa O.N.U.” la București	6		
355. — Hotărâre privind aprobarea numărului de autoturisme și a consumului de carburanți pentru activitățile specifice desfășurate de Ministerul Industriei și Resurselor și de unitățile din subordinea sa.....			7
		356. — Hotărâre pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 1.230/1996 privind executarea de lucrări și prestări de servicii pentru Ministerul Transporturilor de către Brigada 93 Căi Ferate și Drumuri „Inginer Anghel Saligny”	7
		360. — Hotărâre privind aprobarea unor licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiate între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Carb” — S.A.	8
		361. — Hotărâre privind aprobarea unei licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Olănești” — S.A.	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 72

din 5 martie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6 alin. (4) și art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6 alin. (4) și art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Marc” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 3.037/(COM)/2001, aflat pe rolul Tribunalului Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 26 februarie 2002 și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 5 martie 2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 octombrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 3.037/(COM)/2001, **Tribunalul Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6 alin. (4) și art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Marc” — S.R.L. din Craiova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 1 și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 încalcă prevederile art. 20 din Constituție cu raportare la art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care statuează dreptul la o judecată echitabilă. Încălcarea constă în aceea că dispozițiile legale criticate permit emiterea ordonanței cu somația de plată chiar și pe baza unor înscrisuri sub simpla semnătură a părților, fără ștampila societății semnatare, prevăd actualizarea cu rata inflației a sumei datorate, împreună cu dobânzile, majorările sau penalitățile, și depunerea acțiunii de anulare a ordonanței la instanța la care funcționează judecătorul care a emis ordonanța. În legătură cu dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) și ale art. 6 alin. (4) din aceeași ordonanță autorul excepției consideră că acestea încalcă prevederile art. 24 din Constituție, întrucât posibilitatea soluționării cererii fără citarea părților și comunicarea către debitor a actelor depuse de creditor doar o dată cu ordonanța emisă împiedică exercitarea dreptului la apărare.

Tribunalul Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, iar dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens se arată că: „art. 20 din Constituție face referire la drepturile și libertățile cetățeanului (persoană fizică) și nu la drepturile și libertățile societăților comerciale (persoane juridice)”; lipsa ștampilei nu înlătură credibilitatea actului, legea cerând ca înscrisul să fie însoțit de părți prin semnătură; actualizarea creanței cu rata inflației compensează devalorizarea în timp a monedei naționale, iar dobânzile, majorările sau penalitățile „reprezintă sancțiuni pentru partea care nu-și onorează obligațiile contractuale”; întreaga procedură instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 are ca scop asigurarea recuperării creanțelor cu celeritate; soluționarea unor litigii fără citarea părților este permisă și în alte situații, cum este și ordonanța președințială reglementată de art. 581 din Codul de procedură civilă; chiar dacă actele depuse de creditor se comunică doar o dată cu ordonanța, debitorul poate exercita dreptul la apărare în cadrul acțiunii de anulare; depunerea acțiunii de anulare la aceeași instanță nu înseamnă că aceasta poate fi soluționată de același judecător care a emis ordonanța, o asemenea posibilitate putând fi evitată prin aplicarea dispozițiilor procedurale referitoare la incompatibilitate, abținere sau recuzare.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că excepția ridicată este nefondată pentru următoarele considerente: Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 instituie o procedură specială în scopul simplificării și asigurării celerității executării

unor creanțe certe, lichide și exigibile, legiuitorul fiind îndreptățit, potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, să stabilească o astfel de procedură; actualizarea creanțelor în raport cu rata inflației este determinată de devalorizarea continuă a monedei naționale; „art. 20 din Constituție face referire la drepturile și libertățile cetățenilor privite ca persoane fizice”; lipsa ștampilei nu diminuează credibilitatea actului; dispozițiile referitoare la soluționarea cererii au același regim juridic ca și cele ale art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă; depunerea acțiunii de anulare la aceeași instanță nu presupune soluționarea ei de același judecător.

Guvernul consideră că excepția nu este întemeiată, întrucât: „scopul ordonanței este de a simplifica demersul jurisdicțional și de a asigura celeritatea soluționării litigiilor comerciale”; pentru obligația de plată este suficient să fie asumată în mod valabil printr-un înscris „însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege”; numai o plată făcută cu actualizarea datoriei în raport cu rata inflației „poate fi apreciată ca acoperind integral paguba suferită”; cererea poate fi soluționată și fără citarea părților „când actele depuse în cauză sunt pe deplin edificatoare”; procedura similară cu cea a ordonanței președințiale; legiuitorul este îndreptățit să reglementeze o asemenea procedură în temeiul art. 125 alin. (3) din Constituție; obligația instanței de a comunica debitorului toate actele depuse de creditor „este o prevedere care asigură exercitarea dreptului la apărare a debitorului, în mod concret prin introducerea acțiunii în anulare împotriva ordonanței prin care este somat să facă plata”; posibilitatea ca acțiunea în anulare să fie soluționată de același judecător care a emis ordonanța este înlăturată prin aplicarea dispozițiilor art. 25 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001:

— Art. 1: „(1) *Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*

(2) *Suma ce reprezintă obligația prevăzută la alin. (1), precum și dobânzile, majorările sau penalitățile datorate potrivit legii se actualizează în raport cu rata inflației aplicabilă la data plății efective.*”;

— Art. 4: „(1) *Judecătorul poate proceda, fără citarea părților, la examinarea cererii și a înscrisurilor depuse în susținerea acesteia.*

(2) Când consideră necesar pentru soluționarea cererii, judecătorul poate, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la citarea în pricinile urgente, să citeze părțile pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalității de plată.”;

— Art. 6 alin. (4): „Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire. Totodată debitorului i se vor comunica cererea creditorului și actele anexate la aceasta, dacă acestea nu i-au fost comunicate potrivit art. 4 alin. (3).”;

— Art. 8 alin. (3): „Acțiunea în anulare se depune la instanța la care funcționează judecătorul care a dat ordonanța. Aceasta, dacă nu constată propria competență, va trimite dosarul instanței competente potrivit alin. (2).”

Autorul excepției arată că prevederile criticate sunt contrare următoarelor dispoziții constituționale:

— Art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

— Art. 24: „(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”

Totodată autorul excepției a invocat și nerespectarea prevederilor art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994, potrivit căreia „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa [...]”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, cu raportare la prevederile constituționale și la reglementările internaționale invocate, Curtea constată că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute la art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege”, evident cu condiția ca nici o normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

Curtea mai constată că dispozițiile art. 20 din Constituție se referă la drepturile și libertățile cetățenilor persoane fizice, iar nu la egalitatea persoanelor juridice.

În ceea ce privește dispozițiile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale Curtea constată că acestea au în vedere „orice persoană”, fără a face nici o distincție între persoanele fizice și cele juridice. Această convenție, fiind ratificată de România prin lege, este aplicabilă în temeiul dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia „Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern”.

Curtea observă totodată că problema obligării la plata, în afară de creanța de bază și a dobânzilor, a majorărilor sau penalităților, precum și actualizarea sumelor datorate în raport cu rata inflației nu au legătură cu „judecarea în mod

echitabil” a cauzei și prin urmare nu constituie o problemă de constituționalitate. Actualizarea în raport cu rata inflației a sumelor datorate se impune pentru asigurarea recuperării creanței la valoarea ei reală. Dobânzile, majorările sau penalitățile se acordă dacă ele sunt stipulate în contract, în statut, în regulament sau în alt înscris însușit de părți, or aceasta constituie o problemă de fapt a cărei rezolvare intră în competența exclusivă a instanței judecătorești.

În ceea ce privește critica autorului excepției, potrivit căreia soluționarea cererii pentru emiterea ordonanței cu somația de plată se poate face cu sau fără citarea părților, conform aprecierii subiective a judecătorului, Curtea constată că această critică nu este întemeiată, deoarece dispozițiile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 nu îngăduiesc exercițiul dreptului la apărare consacrat de art. 24 din Constituție.

Procedura specială a ordonanței cu somația de plată a fost instituită tocmai pentru asigurarea recuperării cu celeritate a creanțelor. Această procedură se poate aplica numai în cazul creanțelor certe, lichide și exigibile. Cererea pentru emiterea ordonanței poate fi examinată de judecător fără citarea părților numai în situația când din înscrisurile depuse de creditor rezultă fără dubii existența creanței și caracterul cert, lichid și exigibil al acesteia. În caz contrar, dacă judecătorul apreciază că sunt necesare unele lămuriri sau explicații suplimentare, va cita în acest scop părțile, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la citarea în pricinile urgente.

De altfel, potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, ordonanța dată de judecător „se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire”, iar conform art. 8 alin. (1) din aceeași ordonanță, „Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula acțiune în anulare în termen de 30 de zile de la data înmânării sau comunicării acesteia”. În acest termen se în tot cursul judecării acțiunii în anulare partea își poate pregăti și exercita apărarea, astfel încât nu se poate susține că dispozițiile criticate încalcă dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție și garantat pentru orice situație și în tot cursul oricărui proces.

Comunicarea către debitor a cererii și a actelor depuse de creditor o dată cu ordonanța este legată de problema soluționării cererii cu sau fără citarea părților, o asemenea comunicare făcându-se numai când judecata a avut loc fără citarea părților, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, „La citația pentru debitor se vor anexa în copie cererea creditorului și actele depuse de acesta în susținerea cererii”.

Art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 prevede că „Acțiunea în anulare se depune la instanța la care funcționează judecătorul care a dat ordonanța”, însă nici o dispoziție nu stipulează că această acțiune ar putea fi judecată de același judecător.

Curtea, în jurisprudența sa, având a se pronunța asupra constituționalității posibilității de soluționare a unor cauze fără citarea părților prevăzute de dispozițiile art. 581 alin. 1 și ale art. 582 alineatul ultim din Codul de procedură civilă, referitoare la ordonanța președințială, a statuat, prin Decizia nr. 199 din 17 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 13 februarie 2001, că „reglementarea prin aceste texte de lege a unei proceduri speciale prin care instanța de judecată poate ordona măsuri vremelnice în cazuri grabnice, precum și a căilor de atac împotriva ordonanței președințiale (apel, recurs, contestație la executare) nu contravine în nici un mod prevederilor constituționale...”.

Pentru considerentele expuse, cu majoritate de voturi, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6 alin. (4) și art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Marc”—S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 3.037/(COM)/2001 al Tribunalului Dolj — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 martie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 77

din 14 martie 2002

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. a)
din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată,
cu modificările și completările ulterioare**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „PCH SERANO COM IMPEX”—S.R.L. din București în Dosarul nr. 18.564/2000 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că obținerea autorizației de construcție nu constituie o îngădire a dreptului de proprietate, deoarece exercitarea acestui drept trebuie făcută cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 aprilie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 18.564/2000, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „PCH SERANO**

COM IMPEX”—S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva unui proces-verbal de contravenție întocmit în temeiul acestor dispoziții de lege.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991, republicată, contravine prevederilor art. 41 alin. (1) din Constituție, întrucât restrânge „posibilitatea exercitării neîngădite a atributelor dreptului de proprietate, prin condiționarea obținerii autorizației de construcție pentru lucrările menționate în cuprinsul acestui text de lege...”. Autorul excepției consideră că această restrângere nu s-ar încadra în limitarea expresă prevăzută la art. 41 alin. (6) din Constituție. Se susține că textul criticat încalcă și dispozițiile art. 49 alin. (1) din Constituție, dat fiind că restrângerea exercițiului drepturilor constituționale nu se poate face decât în cazurile expres și limitativ prevăzute de acest text constituțional, „iar restrângerea realizată prin dispozițiile art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991, republicată, nu se încadrează în cazurile prevăzute de art. 49 alin. (1) din Constituție”.

Judecătoria Sectorului 1 București, exprimându-și opinia, consideră că prevederile legale ce fac obiectul excepției ridicate nu sunt contrare dispozițiilor constituționale. În acest sens se arată că obligația obținerii autorizației pentru lucrările prevăzute la art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991, republicată, nu constituie o îngădire a exercitării dreptului de proprietate.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că prin aplicarea măsurilor criticate nu se încalcă prevederile art. 41 alin. (1) din Constituție, ci, dimpotrivă, sunt ocrotite drepturi fundamentale ale omului, alături de dreptul de proprietate, „întrucât executarea

unor lucrări fără autorizație, deci fără respectarea unor reguli privind construcțiile poate avea urmări care ar afecta integritatea corporală, sănătatea, chiar viața cetățenilor”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, dispoziții al căror conținut este următorul: *„Autorizația de construire se eliberează pentru: a) lucrări de construire, reconstruire, modificare, extindere sau reparare a clădirilor de orice fel;”*.

Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991, republicată, au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 231 din 24 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 29 noiembrie 2000, astfel încât la data sesizării Curții prin Încheierea din 6 aprilie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 18.564/2000 al Judecătoriei Sectorului 1 București, textul criticat avea următoarea redactare:

— art. 3 lit. a): *„Autorizația de construire se eliberează pentru:*

a) lucrări de construire, reconstruire, consolidare, modificare, extindere, schimbare de destinație ori alte intervenții care afectează siguranța construcției sau de reparare a construcțiilor de orice fel, precum și a instalațiilor aferente acestora, cu excepția celor prevăzute la art. 8 lit. f);”.

Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, a fost, de asemenea, modificată și completată prin Legea nr. 453 din 18 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 1 august 2001, dar textul ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate și-a păstrat redactarea dată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 231/2000.

În această situație Curtea Constituțională constată că, deși textele de lege criticate ca fiind neconstituționale au fost modificate atât anterior, cât și ulterior sesizării sale prin Încheierea din 6 aprilie 2001, în noua redactare se păstrează soluția legislativă dinaintea modificărilor, astfel încât motivele de neconstituționalitate formulate de autorul excepției subsistă. Așa fiind, în sensul celor statuate prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III din 31 octombrie 1995 privind judecarea constituționalității unei dispoziții legale modificate ulterior invocării excepției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, în cauză pentru soluționarea excepției nu este necesară o nouă sesizare. Prin prezenta decizie Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prin textul de lege criticat se sancționează contravențional executarea de lucrări de construire, reconstruire, consolidare, modificare, extindere, schimbare de destinație sau de reparare a construcțiilor de orice fel, precum și a instalațiilor aferente acestora, fără autorizație de construire.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză în care se contestă procesul-verbal de contravenție prin care s-a dispus aplicarea unei amenzi contravenționale pentru construirea unei terase fără autorizație de construire.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Autorul excepției consideră că textul criticat restrânge posibilitatea exercitării neîngrădite a atributelor dreptului de proprietate, prin condiționarea obținerii autorizației de construire, ceea ce în opinia sa ar contraveni atât art. 41 alin. (1) și (6), cât și art. 49 alin. (1) din Constituție. Curtea reține că regimul legal al construcțiilor nu are legătură cu ocrotirea dreptului de proprietate. În măsura în care dobândirea dreptului de proprietate are loc fără respectarea condițiilor prevăzute de lege, ca și în cazul în care exercitarea dreptului de proprietate se abate de la prevederile legale imperative, titularul dreptului de proprietate suportă sancțiunile stabilite de lege, fără a se putea apăra invocând principiul constituțional al ocrotirii proprietății. În acest sens s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 259 din 25 septembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 11 ianuarie 2002, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991, republicată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine o reconsiderare a jurisprudenței Curții, atât considerentele, cât și soluția din această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Nu poate fi reținută nici susținerea conform căreia textul art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991, republicată, ar contraveni prevederilor art. 49 alin. (1) din Constituție, în sensul celor susținute de autorul excepției.

Art. 49 din Constituție, care reglementează *„Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți”*, prevede la alin. (1) că: *„Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.”*

Prevederile art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991, republicată, nu constituie o restrângere a exercițiului dreptului de proprietate privată, ci reprezintă reglementarea prin lege a conținutului și a limitelor acestui drept, în temeiul art. 41 alin. (1) din Constituție. Restrângerea exercițiului dreptului de proprietate, spre a fi caracterizată ca atare, trebuie să decurgă nemijlocit din lege. Or, în speță legea nu instituie o restrângere a exercițiului dreptului de proprietate, ci prevede obligația obținerii unei autorizații de construcție. Îndeplinirea acestei obligații are în vedere prevenirea consecințelor unor sinistre în cazul executării unor construcții necorespunzătoare.

Față de cele de mai sus rezultă că art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991, republicată, nu contravine nici prevederilor art. 49 alin. (1) din Constituție.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „PCH SERANO COM IMPEX” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 18.564/2000 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind atribuirea unui imobil cu destinația de sediu pentru „Casa O.N.U.” la București

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 11 lit. m) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă utilizarea imobilului, aflat în proprietatea privată a statului și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, situat în municipiul București, aleea Căuzași nr. 47, sectorul 3, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, pentru funcționarea „Casei O.N.U.” la București.

Art. 2. — Lucrările de reamenajare a imobilului destinat „Casei O.N.U.” la București, efectuate în funcție de soli-

citările agențiilor din sistemul O.N.U., acreditate în România, vor fi executate de către Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, cu suportarea cheltuielilor aferente de către solicitanți.

Art. 3. — Se aprobă plata de către Ministerul Afacerilor Externe către Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” a chiriei pentru imobilul prevăzut la art. 1.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu,
secretar de stat

Ministrul pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,
Petru Șerban Mihăilescu

p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 11 aprilie 2002.
Nr. 350.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului destinat funcționării „Casei O.N.U.” la București

Adresa imobilului	Date tehnice	Destinația imobilului	Regimul juridic al imobilului
Municipiul București, aleea Căuzași (fosta str. Mircea Vodă) nr. 47, sectorul 3	Imobil suprafața terenului = 480,00 m ²	„Casa O.N.U.” pentru agenții, programe și fonduri din sistemul O.N.U., acreditate în România	Proprietate privată a statului și administrat de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea numărului de autoturisme și a consumului de carburanți pentru activitățile specifice desfășurate de Ministerul Industriei și Resurselor și de unitățile din subordinea sa

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 5 alin. (3) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile și instituțiile publice,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă deținerea și utilizarea de către Ministerul Industriei și Resurselor a unui număr de 10 autoturisme pentru desfășurarea activităților specifice proprii și ale unităților subordonate.

Art. 2. — Consumul lunar normat de carburanți pentru utilizarea autoturismelor prevăzute la art. 1 se stabilește la nivelul aprobat în anexa nr. 3 la Ordonanța Guvernului nr. 80/2001.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul industriei și resurselor,
Mihai Berinde,
secretar de stat
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 15 aprilie 2002.
Nr. 355.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 1.230/1996 privind executarea de lucrări și prestări de servicii pentru Ministerul Transporturilor de către Brigada 93 Căi Ferate și Drumuri „Inginer Anghel Saligny“

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 1.230/1996 privind executarea de lucrări și prestări de servicii pentru Ministerul Transporturilor de către Brigada 93 Căi Ferate și Drumuri „Inginer Anghel Saligny“, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 29 noiembrie 1996, modificată și completată prin Hotărârea Guvernului nr. 15/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 27 ianuarie 1998, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul apărării naționale,
Ioan Mircea Pașcu
Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 15 aprilie 2002.
Nr. 356.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea unor licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiate între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Carb” — S.A.

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 11 din Legea minelor nr. 61/1998,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă licențele de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiate între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Comercială „Carb” — S.A. din municipiul Brașov, Str. Transilvaniei nr. 28, județul Brașov, în calitate de concesionar, a zăcămintelor de andezit industrial și de construcție din perimetrele Bicsad I și Malnaș II din localitatea

Bicsad, județul Covasna, și Bicsad II din localitățile Bicsad, județul Covasna, și Tușnad, județul Harghita, prevăzute în anexele nr. 1—3*) care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Licențele de concesiune a activității miniere de exploatare prevăzute la art. 1 intră în vigoare la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Maria Iuliana Stratulat
Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 15 aprilie 2002.
Nr. 360.

*) Anexele nr. 1—3 se comunică Agenției Naționale pentru Resurse Minerale.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea unei licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Olănești” — S.A.

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 11 din Legea minelor nr. 61/1998,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă licența de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Comercială „Olănești” — S.A. din localitatea Băile Olănești, județul Vâlcea, în calitate de concesionar, a zăcămintului de apă minerală situat în localitatea Băile

Olănești, județul Vâlcea, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Licența de concesiune a activității miniere de exploatare prevăzută la art. 1 intră în vigoare la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Maria Iuliana Stratulat
Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 15 aprilie 2002.
Nr. 361.

*) Anexa se comunică Agenției Naționale pentru Resurse Minerale.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro